

Het begon allemaal op een zondag. Ik zat in het eerste leerjaar en ik las mijn allereerste boek. Nooit vergeet ik waar ik zat en welk weer het was. Het boek ging over een sprekende helikopter, en toen het uit was, wist ik meteen drie dingen.

Er waren ándere werelden buiten de mijne.

Ik wilde ze meemaken.

En: dat kon.

Dat laatste viel dik tegen.

Ik groeide op in de gouden jaren zestig. Veel mocht opeens. Behalve af en toe. Dan mocht even helemaal niks. De keren dat ik op de ezelsbank zat, waren niet te tellen. De doodse stiltes in de klas omdat ze me onder mijn voeten gaven. De rest van de klas daarentegen leek altijd precies te snappen wanneer niks, en wanneer alles mocht. Ik moest wel een raar kind zijn. Heel veel kon het me niet schelen. Ik hield me vast aan de takken van de bomen en zwierde mezelf door de lucht. De bossen, de heide en de straat waren mijn speelveld. Veel bleef mogelijk. En als er écht niks mocht, waren er nog altijd mijn boeken. Ik verslónde ze, allemaal. Jommeke werd mijn lief. Bob Evers mijn held. Alle zeeën overwon ik met hen. Maar mijn absolute held werd Nelly. Nelly uit "Nelly, het meisje met de rode haren". Nelly was ook raar, en toch zag iedereen haar heel graag. Echt ie-de-reen. Dat raar zijn en graag gezien worden konden samengaan was een hele geruststelling. Dat Nelly uiteindelijk naar China vertrok om daar alle Chinezen te bekeren was dan weer erg verontrustend. Ik zag mezelf niet naar China trekken en zeker niet om alle Chinezen te bekeren. Tientallen keren herlas ik het boek, altijd weer datzelfde einde. Ik ontdekte Goud-Elsje. Zij zou me vertellen hoe het ook kon. Want Goud-Elsje vond altijd opnieuw het geluk, in elk boek van de serie die haar naam droeg. Altijd was het lente voor Goud-Elsje. Nooit zei iemand zit stil en kom uit de bomen, want Goud-Elsje klom helemaal niet in bomen, Goud-Elsje verloofde zich en trouwde en op het einde dronken ze altijd thee. Ik was verslaafd aan Goud-Elsje. Nooit heb ik boeken méér gehaat.

Gelukkig waren er mijn leraren.

Meer is in u, zeiden ze in alle mogelijke versies onder alle mogelijke omstandigheden. En ook al geloofde ik geen fluit van wat ze zeiden, ik slingerde mezelf een weg doorheen de wildernis en vond het pad dat voor mij bestemd leek. En bijna als was het vanzelf, werd ik gedreven om leraar te worden, en al even vanzelf ontdekte ik het Sint-Jozefscollege.

Meer was niet nodig om een gelukkig mens te kunnen worden.

Elke dag weer zet het college zijn ramen en deuren open voor het jonge volk dat zo graag zoveel wil en liefst alles tegelijk maar oh. Die twijfels. En elke dag weer zeggen we het opnieuw, hoeveel meer is in hen, desnoods herhalen we het duizendmiljoenmiljard keer omdat we weten dat het werkt. Wij hier vooraan, achteraan, tussen de banken, op de speelplaats, achter de balie, op het podium, in de coulissen, wij geloven dat.

Wat ge zegt, zijt ge zelf.

Wij met hen en zij met ons.

Zoals in het citaat uit 'Beloved' van Toni Morrison.

- You said there was no defense.
- There ain't.
- Then what do I do?
- Know it, and go on out the yard. Go on.

Els Beerten